



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 365/2018-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 11 Cb 181/2009-832 z 3. novembra 2017 (Rvp 70/2018) a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 12/2018 z 28. februára 2018 (Rvp 961/2018) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], vedené pod sp. zn. Rvp 70/2018 a sp. zn. Rvp 961/2018 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 70/2018.

2. Sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2018 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Cb 181/2009-832 z 3. novembra 2017.

2. Ústavnému súdu bola 11. mája 2018 doručená ďalšia sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 12/2018 z 28. februára 2018 a uznesením okresného súdu č. k. 11 Cb 181/2009-832 z 3. novembra 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

3. Z oboch sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou stranou v konaní o zaplatenie nárokovanej sumy s príslušenstvom, ktoré je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 11 Cb 181/2009, na základe žaloby podanej žalobcom – talianskym štátnym občanom. Žalobca o 15 mesiacov neskôr podal proti sťažovateľke a aj jej materskej spoločnosti na pracovnom súde vo Vicenze v Taliansku ďalšie žaloby, ktorých predmetom sú jeho ďalšie nároky voči sťažovateľke a jej materskej spoločnosti.

4. Sťažovateľka požiadala o spojenie konania vedeného na okresnom súde s konaním iniciovaným na talianskom súde a o potvrdenie právomoci okresného súdu, keďže sa domnievala, že v konaní vedenom na talianskom súde je vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným prekážka litispendencie podľa čl. 27 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a súdnych veciach. Tiež tvrdila, že konanie iniciované žalobcom proti jej materskej spoločnosti v Taliansku predstavuje v zmysle čl. 28 citovaného nariadenia Rady (ES) tzv. súvisiaci nárok.

5. Okresný súd uznesením č. k. 11 Cb 181/2009-540 zo 16. mája 2012 návrh sťažovateľky zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Okresný súd uvedený návrh opätovne zamietol 4. marca 2014. V opravnom konaní odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

6. Medzitým taliansky pracovný súd vo Vicenze rozhodol, že v prejednávanej veci nie je daná jeho právomoc.

7. V sťažnosti (Rvp 70/2018) sa ďalej uvádza: „Aj napriek tejto skutočnosti Okresný súd Žilina uznesením zo dňa 03.11.2017, č. k. 11Cb/181/2009-832 opätovne zamietol návrh žalobcu na spojenie slovenského a talianskeho konania. Predmetné uznesenie bolo doručené Žalovanému a nadobudlo právoplatnosť dňa 13.11.2017.

Naviac je situácia žalovaného sťažená z dôvodu, že medzičasom nadobudol účinnosť nový procesný predpis – Civilný sporový poriadok, ktorý v § 357 CSP uvádza iba taxatívny výpočet uznesení, ktoré možno napadnúť odvolaním. Vzhľadom na špecifikum prípadu – t.j. uplatnenie nároku podľa Nariadenia Brusel I so žiadosťou o spojenie slovenského a talianskeho konania zákonodarca nezahrnul takéto rozhodnutie do skupiny tých, ktoré možno napadnúť riadnym opravným prostriedkom.“

8. Sťažovateľka tvrdí, že postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, a samotným uznesením došlo k zásadnému zásahu:

„do práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je:

- právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia;*
- právo na prístup k súdu;*
- princíp rovnosti zmluvných strán;*

do princípov právneho štátu, ktorého súčasťou je princíp právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní.

Porušovateľ sa dopustil svojvôle pri výklade a aplikácii právneho predpisu, pričom interpretácia a aplikácia príslušnej právnej normy nebola vykonaná ústavne konformným spôsobom (podobne Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 54/02 zo 17. apríla 2002), nakoľko každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (sp. zn. IV. ÚS 77/02).“

9. Podľa sťažovateľky sa súd prvého stupňa vôbec nevysporiadal s prekážkou litispendencie, nesprávne právne posúdil súvisiace konanie vo vzťahu k jej materskej spoločnosti, odňal účastníkom možnosť konania pred súdom a porušil právo sťažovateľky na prístup k súdu, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a porušil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu.

10. Napriek poučeniu, ktoré je obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu, sťažovateľka podala 3. novembra 2016 proti nemu odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 14 Cob 12/2018 z 28. februára 2018 odmietol.

11. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práv uvedených v petite sťažnosti (Rvp 961/2018). Odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a najmä sa „*vôbec nevysporiadal s kľúčovou požiadavkou žalovaného*

na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ aj napriek tomu, že ide o argumentáciu významnú pre rozhodnutie vo veci samej. Tento záver vyplýva tiež z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 – A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 – B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).“.

12. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosti na ďalšie konanie a po posúdení a prerokovaní veci prijal nález, v ktorom vysloví porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 11 Cb 181/2009-832 z 3. novembra 2017 a uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 12/2018 z 28. februára 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a uhradiť jej náhradu trov právneho zastúpenia. Z dôvodu naliehavosti žiada ústavný súd o prednostné prejednanie jej veci.

13. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd predložil Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nasledujúce prejudiciálne otázky:

«1. Zahrňa koncept litispendencie podľa článku 27 Nariadenia č. 44/2001 Brusel I (v aktuálnom znení článok 29 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach) tiež prípad, ak strana podá žalobu pred súdom v jednom zmluvnom štáte pre plnenie provízie zo sprostredkovania za vymedzené časové obdobie a v druhom zmluvnom štáte podá následne žalobu, kde rovnaký zmluvný vzťah označí za zmluvu o obchodnom zastúpení a žiada províziu za rovnakú činnosť ako na súde v prvom zmluvnom štáte, avšak

za iné časové obdobie ako žiadala v prvom štáte a tiež nárok na odškodné obchodného zástupcu z titulu nárokov žalobcu zo zmluvného vzťahu obchodného zastúpenia?

2. Je splnená požiadavka totožnosti subjektov v zmysle článku 27 Nariadenia č. 44/2001 Brusel I (v aktuálnom znení článok 29 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach) v prípade, ak strana podá žalobu pred súdom v jednom členskom štáte voči jednému subjektu pre plnenie provízie zo sprostredkovania a tá istá strana následne podá žalobu voči tomuto subjektu ako aj jeho materskej spoločnosti kde rovnaký zmluvný vzťah označí za zmluvu o obchodnom zastúpení a žiada províziu za rovnakú činnosť ako na súde v prvom zmluvnom štáte, avšak za iné časové obdobie ako žiadala v prvom štáte a tiež nárok na odškodné obchodného zástupcu z titulu nárokov žalobcu zo zmluvného vzťahu obchodného zastúpenia?

3. Je splnená požiadavka súvisiacich konaní podľa článku 28 Nariadenia č. 44/2001 Brusel I (v aktuálnom znení článok 30 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach) v prípade, ak

(i) strana podá v jednom členskom štáte žalobu proti dcérskej spoločnosti a v druhom členskom štáte podá žalobu voči materskej spoločnosti aj dcérskej spoločnosti;

(ii) predmet týchto konaní sa odvíja od tej istej zmluvy, ktorú strana iniciujúca spor označuje ako tzv. „dvojitú agentúrnu zmluvu“ – ktorej zmluvnej stranou má byť tak dcérska spoločnosť ako aj materská spoločnosť;

(iii) nárok žalobcu v druhom konaní je skutkovo i právne bezprostredne spojený s nárokom uplatneným v prvom konaní voči dcérskej spoločnosti,

(iv) údajný nárok žalobca v druhom konaní sa riadi podľa hmotného práva štátu, v ktorom sídli súd, ktorý vedie prvé konanie;

(v) tzv. agentúrna zmluva - „Agency Agreement“ je uvedená v odkaze na faktúre č. 9/E a 12/E, ktoré sú predmetom nároku uplatneného v druhom konaní voči dcérskej spoločnosti?»

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

17. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

18. V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní

o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použit' na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

19. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 70/2018 a sp. zn. Rvp 961/2018, z ktorých vyplýva, že ide o konanie v tej istej veci sťažovateľky na prvostupňovom súde (Rvp 70/2018) a na prvostupňovom súde a odvolacom súde (Rvp 961/2018), rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť alebo domáha využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

22. Podľa § 355 ods. 2 CSP je proti uzneseniu súdu prvej inštancie prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 357 písm. b) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej. Podľa § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia. Na základe poučenia uvedeného v napadnutom rozsudku proti uvedenému uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 357 CSP).

24. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka napriek poučeniu, ktoré je obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu, podala odvolanie na krajskom súde, ktorý v odvolacom konaní poskytoval ochranu právam sťažovateľky, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto jej sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.C K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

25. Odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesením sp. zn. 14 Cob 12/2018 z 28. februára 2018 odmietol. Ako v sťažnosti (Rvp 961/2018) sťažovateľka uvádza, súčasne podala „*dovolanie voči Uzneseniu Krajského súdu Žilina, avšak vzhľadom na nejednotnosť názorov (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 1/98 a 5 Obdo 13/2001, Procházka, R.: Prejudiciálna otázka v judikatúre ústavného súdu. Justičná revue, 60, 2008, č. 10) ohľadne názoru, že porušenie práva v prípade nesprávneho obsadenia súdu nemožno považovať za dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g) O.s.p., z dôvodu opatrnosti si sťažovateľ dovoľuje podať ústavnú sťažnosť.*“

26.1 Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd zohľadňoval aj svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú v zásade až po rozhodnutí o dovolaní (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09). V takýchto prípadoch sa lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní považuje za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). K okolnostiam, ktoré zjavne vylučujú aplikáciu uvedeného právneho názoru patria predovšetkým také, pri ktorých sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy nedisponuje oprávnením podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým podľa jeho tvrdenia mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, t. j. ak je dovolanie v konkrétnom prípade neprípustné. V takýchto prípadoch lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré predchádzalo podaniu neprípustného dovolania (IV. ÚS 553/2012).

26.2 Z uvedeného vyplýva, že v okolnostiach daného prípadu sťažovateľka podaním dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci týkajúcej sa ústavnej sťažnosti namietajúcej uznesenia okresného súdu a krajského súdu mali rozhodnúť dva orgány súdneho typu (dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci.

27. Ústavný súd poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej zásadne nazerá na právo na súdnu ochranu ako na právo „výsledkové“, to znamená musí mu zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také pochybenie všeobecného súdu, ktoré už nie je

napraviteľné alebo odstrániteľné ďalšou činnosťou všeobecného súdu, resp. využitím procesných prostriedkov poskytnutých účastníkom konania platným a účinným procesným kódexom (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

28. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že je oprávnený na prípadné preskúmanie zlučiteľnosti právnych účinkov rozhodnutia v tejto veci so základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu, a to za predpokladu vyčerpania všetkých dostupných opravných prostriedkov, ktoré sťažovateľke právny poriadok účinne poskytuje na ochranu jej základných práv.

29. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd, konštatujúc, že sťažnosť bola podaná predčasne, pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

II.D K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína, že v ňom nie je obsiahnuté žiadne základné právo, ale všeobecný ústavný princíp, ktorého rešpektovanie je implicitnou súčasťou akéhokoľvek rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou (m. m. IV. ÚS 383/08). V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však môže ústavný súd vyhovieť sťažnosti len vtedy, ak dospeje k záveru, že napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom príslušného orgánu verejnej moci došlo k porušeniu niektorého zo základných práv garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných medzinárodnou zmluvou o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t. j. porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže prípadne ústavný súd vo svojom rozhodnutí deklarovat' len v spojení s porušením ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou garantovaných práv.

31. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018